

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania E. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o prawo do emerytury, przeliczenie emerytury, wznowienie wypłaty emerytury, o emeryturę w kwocie zaliczkowej, wysokość emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża wnioskodawcy kosztami pełnomocnika organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] - w sprawie z odwołania E. Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. o prawo do emerytury, przeliczenie emerytury, wznowienie wypłaty emerytury, o emeryturę w kwocie zaliczkowej, wysokość emerytury - oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z 22 lutego 2016 r., sygn. akt VII U [...], w którym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego z 14 września 2012 r., 18 lutego 2013 r., 7 kwietnia 2014 r., 11 kwietnia 2014 r. i 19 kwietnia 2014 r., w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury z dniem nabycia prawa do

świadczenia przyjął również okresy: - od 25 października 1966 r. do 15 października 1971 r. z tytułu pełnienia zasadniczej służby wojskowej, - od 15 kwietnia 1972 r. do 30 kwietnia 1973 r. z tytułu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej [...] w C., - od 16 kwietnia 1973 r. do 6 maja 1974 r. z tytułu pełnienia służby zawodowej w Ludowym Wojsku Polskim oraz ustalił wysokość uposażenia z tytułu pełnienia służby zawodowej w Ludowym Wojsku Polskim w roku 1973 na kwotę 21.600 zł, w roku 1974 na kwotę 7.250 zł, ponadto ustalił wysokość wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w Wojewódzkim [...] w G. w roku 1975 na kwotę 21.142 zł, w roku 1976 na kwotę 21.204 zł, w roku 1977 na kwotę 24.696 zł, w roku 1978 na kwotę 24.549 zł; oddalił odwołania w pozostałym zakresie (pkt I.); oddalił odwołanie od decyzji z dnia 9 kwietnia 2014 r. w całości (pkt II.).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że: „...konieczne jest rozważenie, czy sądy rozpoznające przedmiotową sprawę miał obowiązek wskazania konkretnej daty, od której ubezpieczonemu przysługuje emerytura w pełnej wysokości w związku z zaliczeniem dalszych okresów zatrudnienia i ustalenia wyższego wskaźnika podstawy świadczenia, rozstrzygnąć o zawinieniu lub też nie organu rentowego w niezaliczeniu wszystkich okresów zatrudnienia ubezpieczonego do podstawy emerytury, wstrzymania wypłaty świadczenia w związku z brakiem ustaleń co do wysokości obu przysługujących ubezpieczonemu świadczeń oraz nieuzyskaniem przez organ decyzji ubezpieczonego które ze świadczeń wybiera. Istotne jest również jednoznaczne wskazanie, czy ubezpieczony ma roszczenie do ZUS o uzupełnienie należnego mu świadczenia w związku z wydanym wyrokiem sądu. Kolejne decyzje ZUS nie rozwiążą tych kwestii...”.

Wskazano, że „skarga kasacyjna jest oczywista, albowiem sąd I instancji winien był precyzyjnie wskazać datę dzienną, od której należy się ubezpieczonemu prawo do pełnej emerytury, rozstrzygając również o konieczności wypłaty wyrównania świadczenia oraz rozstrzygnięcia o odsetkach za ten okres...”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: 1) odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie, w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o: 2) oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Wniesiono

ponadto o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu

art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzenia autorki skargi w tym zakresie - poza tylko prostym kwestionowaniem stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] - nie zostały powiązane z konkretnie wskazanym przepisem (przepisami) prawa, z naruszeniem którego wiązanoby oczywistą zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie odniesiono się również do dat konkretnych decyzji ZUS oraz końcowych konkluzji uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie

oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.